

– LIAUKIS nerimavusi, mes beveik atvykome, – sakau kitame laido gale spirgančiai mamai. Nusišypsau. Ji negirdi manęs, iš atminties papunkčiui vardina saugaus elgesio taisykles. Jas tenka išklaudyti kaskart atsidūrus toli nuo namų. – Geriau papasakok, ką ketinat šiandien veikti. O močiutei nebus per sunku? Gal nesiveskit jos.

Automobilis daro posūkį, dirsteliu pro langą. Priekyje kelios mašinos, jos juda iš lėto, ieško, kur sustoti priešais knygyną. Abi vairuotojos stabteli prie mums rezervuotos vietos, nori įsukti, tačiau išvysta stovintį ženklą ir nuvažiuoja toliau.

– Matau, kad jūsų laukia smagi diena. Tik nepervarkit. – Mano lūpose nebelieka šypsenos nė žymės. Aš noriu būti ne čia, o ten, kur jos. – Kaip norėčiau būti su jumis, mama, bet... – atsidūstu. – ...turiu įsipareigojimų. – Pašnairuoju į rožinius asistentės aukštakulnius. – Paskambinsiu po kelių valandų. Myliu, – padedu ragelį, bet neskubu telefono įkalinti delninėje. Akys krypsta į „Barnes & Noble“ knygyno vitriną, ant jos priklijuotas pilkai mėlynas plakatas. Mano širdis pabunda.

– Rebeka? – kreipiasi į mane malonus asistentės balsas. Netrukus prieš nosį išvystu ir savo sidabro spalvos delninę. – Pasiruošusi eiti?

– Ne, – papurtau galvą. Delninėje išmanųjį sukeičiu vietomis su lūpų dažais. Jie iškrinta iš rankų ir nusiridena prie rožinių batelių. – Tikriausiai niekada ir nebūsiu. Ačiū, – padėkoju merginai ir paimu rusvą tūbelę. Ši man tapo talismanu ilgus kelionės metu. Tyčia perskaitau besibaigiantį nusitrinti dažų pavadinimą: „Times Square“, kad sau priminčiau, kokia man svarbi toji vieta. – Tu žinai, kad nekenčiu žmonių sambūrių, tai man kelia stresą, – tyliai sakau ir atsargiai teptuko kraštu paliečiu lūpas. Spoksau į skolintą veidrodėlį, bijau, kad lašelis dažų neužtikštų ant geltonos palaidinės, juolab ant baltų kelnų.

– Tai ne šiaip žmonių sambūris. Jie tavo skaitytojai, tavo gerbėjai, – sako mano asistentė, rinkdama pūkus nuo savo juodos suknelės. Jos žodžiai visai nepadedą suvaldyti jaudulio, o kaip tik suerzina. Juk ji buvo viena iš tų, kurie įkalbėjo mane išeiti iš komforto zonos. Nes tik tai leis patirti dar nepatirtų dalykų, atrasti šį tą naujo ir savyje. Iš dalies esu jai dėkinga už tą postūmį, tačiau šiandien nedėkosiu. Be abejo, ji nutuokia kodėl.

– Vika, kai įeisiu į knygyną, pirmiausia norėčiau gauti stiklinę vandens, – dalykiškai ištariu žvelgdama į kaštonines akis. Jos supratingai sumirksi.

Ryžtingai atidarau automobilio dureles, ir sidabrinės spalvos basutės paliečia asfaltą. Prie mūsų prisistato dvi besišypsančios moterys ir vienas lieknas vyriškis. Jis su manimi pasisveikina kiek per šiltai – apsikabina – net sutrinku. Vika irgi nutaiso panašų žvilgsnį, gelbėdama mane paragina visus eiti pas skaitytojus, ilgokai laukiančius pasirodant autorės.

Lydimi knygyno darbuotojų įžengiamoje į kitą mano pasaulį. Per drąsiai pasakiau? Ne! Į šį pasaulį bėgau nuo labai jaunų dienų, slėpiausi jame, nes čia buvo saugu, čia galėjau būti savimi. Ir tik suaugusi išmokau jį išlaisvinti, parodyti kitiems, nebijodama būti išjuokta, nesuprasta. Tada man atrodė, kad

būti kitokiai yra trūkumas, ne privalumas. Jei tu nesielgi taip, kaip visi, Tie Visi tavęs nepriima. Esi atstumtasis. Bet galiausiai žmogaus prigimtis nugali. Jausti vidinę laisvę – štai kas svarbu. Būtent dabar, šioje vietoje, aš taip ir jaučiuosi.

Artėju link kartoninio stendo, jame užrašyta: „Susitikimas su autore Rei Linč ir jos debiutine meilės istorija „Migla“. Nevalingai imu liesti plaukus, surištus į uodegą. Vis atrodo, kad ji netvarkingai gula ant pečių su geltonais nėriniais.

– Prašom čia, – pajuntu prisilietimą virš sėdmenų. Pasisuku į dešinę, kur parodė eiti vienintelis vyras, esantis knygyne.

O ten – draugiški ir besišypsantys veidai, šiltos akys, kuklūs rankų mostai. Visa tai man suteikia drąsos eiti pirmyn ir pasisveikinti su būriu gerbėjų, nors jų tokiais nelaikau. Jie – mano širdies mylėtojai. Tik nesigraudink, Rebeka. Jau užtekčiai ašarų išliejai prie kompiuterio ekrano, jie žino, kokia esi verksnė, nebūtina to rodyti kiekviename susitikime.

Knygyno vadovė stumteli mane į priekį, pati atsistoja šalia, paima mikrofoną ir plačiai šypsodamasi paskelbia mano slapyvardį. Ši dalis nemaloniausia. Ar kam nors patiktų kelias minutes klausytis *sauso* pristatymo apie save iš žmogaus, kuris tavęs visiškai nepažįsta? Be to, niekada nemėgau stovėti lyg per parodą. Tomis nejuokiomis minutėmis bandau sutramdyti savo vidinę perfekcionistę. Ji tik ir taikosi išlįsti ir perrašyti sakinius, kurie nekelia jokių emocijų. Kita vertus: oficialus autorės pristatymas turi būti aiškus, pabrėžiantis tam tikrus jos gyvenimo faktus. Bet juk vieną kitą intrigą galėtume sugalvoti ir kaskart jį pateikti vis kitaip?

„Įšventinimo“ ceremonija baigiasi, aš energingai žingsniuuju prie stalo atlikti to, ko ir susirinkome. Matydama stirtą knygų nė kiek nedžiūgauju, tačiau žinodama, kad mano autografas yra čia susirinkusių skaitytojų svajonė, privalau tai padaryti. Vika atskuba su stikline. Godžiai gerdama vandenį, viena ausimi klausausi šnabždesių, tik neįstengiu jų iššifruoti.

– Atsiprašau, troškina, – tarsteliu, šypsniu bandau įveikti tvyrantį susikaustymą. Padeda.

Pirmoji eilėje – mergina raudonu švarkeliu, ji jaudinasi ne mažiau nei aš. Vos atsisėdu prie stalo, knygyno darbuotoja pakviečia ją priėti.

– Sveiki, esu Klerė, – prisistato. Kol atsakingai ant knygos raitau autografą, ši pamalonina mane nuoširdžiu komplimentu apie perskaitytą mano meilės istoriją. Sako norinti mane apkabinti. Vika pastoja merginai kelią, tarsi būtų mano globėjiška motina. Nieko nelaukusi pakylu nuo kėdės ir apeinu asistentę. Pašnairuoju į ją, o tada apkabinu Klerę. Rodos, toji perėmė mano jaudulį, ir dabar abi virpam vidury knygyno.

Kad ir kiek jau esu apkabinusi skaitytojų, kiekvienas kartas sukelia manyje vis kitokį jausmą. Šis – atsakomybę už tai, ką rašau. Klerė prisipažįsta, kad mano aprašyta meilė sudrebino josios vidų, ji rado save. Ji ne tik juokėsi, verkė, bet ir pykosi, ir taikėsi kartu su pagrindiniais veikėjais. Daug išgyveno. Todėl prieš sėsdama prie kito kūrinio turėsiu nepamiršti skaitytojams duoti pamatuotą emocijų kiekį. Jų emocijas reikia apsaugoti.

Autografams dalinti skirtos dvi valandos tirpsta, o laukiančiųjų eilė vis didėja. Moterys drįsta užduoti ir asmeninių klausimų, tačiau aš vengiu į juos atsakyti. Žinau, smalsu, bet privatus gyvenimas ne veltui privatus. Aš tiek savęs palikau „Migloje“, kad norisi šį tą pasilaikyti tik sau.

Šalia gulinti knygų stirta tirpsta, vienintelis vyrukas knygyne skėščioja rankomis: kopijų sandėlyje nebeliko. Visoms norinčioms knygų neužteks. Vika eina su juo aptarti šio reikalo, o aš akis įbedu į garbaus amžiaus moteriškę, ji jau tiesia „Miglą“ į mane. Kai imu knygą, paglosto man ranką lyg anūkei. Toji šiluma pažadina širdyje močiutės ilgesį. Seniai ją bemačiau.

– Laba diena, – tolėliau išgirstu santūrų pasisveikinimą. Tas balsas giliai įsiskverbia man į krūtinę. Girdžiu spragsėjimą, tarsi kas spaudytų burbulinę plėvelę. Parkeris, kuris nė karto nėra pavedęs, ši kartą sugadina dedamą autografą. Susikaupusi bandau ištiesinti kreivą liniją, deja, paskubomis užbaigiu ir stumteliu knygą toliau nuo savęs.

– Kodėl „Miglą“? – netikėtai paklausia senolė. – Kodėl taip pavadinote?

Sutrinku. Tikrai ne dėl klausimo, o dėl nesiliaujančio spragsėjimo.

– Juk smarkiai lyjant užslenka migla ir aplinkui nieko nematyti. O kai ji išsisklaido, gamta lyg iš naujo atbunda. Štai kodėl, – ramiai atsakau. Lygiai taip, kaip ir žmogus per ašaras nemato ryškesnių spalvų, o jas nusibraukęs pajunta palengvėjimą, ir gyvenimas atrodo jau nebe toks tamsus. Reikėjo dar ir šią mintį pridurti, kad moteris mane geriau suprastų. Nespėjau, ji užbėga į priekį, paprašo kartu nusifotografuoti. Aišku, kužda nedrąsiai, nes ne paslaptis, kad nekenčiu stovėti prieš objektyvą. Visi šie žmonės yra čia dėl manęs, jie skyrė man savo laiką, tad negaliu atsisakyti, privalau bent taip atsidėkoti.

Sustojame nuotraukai, tačiau mano akys pabėga link rudų batų, kyla aukštyn pilkomis kostiumo kelnėmis, pasiekia mėtų spalvos marškinius ir sustoja ties rusvomis garbanomis pakaušyje. Arba aš pakvaišau, arba išties užuodžiu magnolijas. Įkvepiu dar kartą. Vyras pradeda tolti nuo manęs, eina prie vienos iš knygyno darbuotojų.

– Panele Linč? – krusteliu, mano dėmesį susigražina garbi skaitytoja. Nusišypsau jai, o paskui – ir taip nekenčiamai telefono kamerai.

Padėkojusi poniai, sėduosi į autorės kėdę, užmetu akį į rudaplaukį. Jis kiek susikūprinęs stovi prie smulkaus sudėjimo merginos, klausia apie „Miglą“. Spragsėjimas krūtinėje sustiprėja, bet tuoj atlyžta prisiminus, kad visos kopijos nu-

pirktos. Tą jis ir išgirsta iš melsvai apsirengusios panelės. Vyras linkčioja galvą, staiga pasuka ją į mane. Turbūt nujaučia, kad stebiu. Nenorédama išsiduoti nuleidžiu akis, suraitau autografa ties slapyvardžiu, ir pasiteirauju dar vienos priešais mane atsistojusios garbaus amžiaus ponios, kam skirti šią knygą. Ji pakužda, kad sutuoktiniui. Ir smagiai nusiteikusi pamerkia akį. Užrašau sutuoktinio vardą ir atiduodu moteriškai „Miglą“.

Liko beveik pusvalandis iki atsisveikinimo su skaitytojomis, o rudaplaukis tebėra čia. Įtariu, kad laukia, kol baigsiu pasirašinėti, ir tada prieis. Ką gi, teks nusivilti, nes neturiu to, ko jis turbūt nori, nesivežioju su savimi papildomų knygų kopijų. Norisi paprašyti, kad taip akivaizdžiai manęs neužiūrinėtų, tačiau čia pat sužadžia vaizduotė ir aš nenorom išspaudžiu šypsni. Mintyse iškyla vaizdas, kaip jis prisiseiga mėtinės spalvos marškinius ir paprašo autografo; atkertu, kad nesu roko žvaigždė ir nepasirašinėju ant nuogo kūno, tad ponaitis lieka nieko nepešęs. Juokai juokais, bet turiu sąrašą žmonių, kuriems niekada nepasirašysiu!

Knygyno durys atsidaro, ir stilingi rudi batai pasislepia už jų. Nemeluosiu, noriu atsigręžti ir pro langą vogčiomis sekti tą vyriškį. Tačiau kitapus stalo jau stovi šviesiaplaukė. Prisiversdama žvelgiu į jos pakaušyje užkištus siaurus akinius nuo saulės. Prisiversdama ištiesiu ranką ir paimu knygą, bet parkeris taip ir lieka gulėti šalia tuščios stiklinės. Kiekvienas gilesnis įkvėpimas drumscia krūtinėje susitelkusį ramų vandenyno paviršių. Jaučiu, kaip kyla bangos. Artėja audra.

Asistentė subtiliai man primena apie laiką ir skaitytojas, kurios liks nepatenkintos, jei dar delsiu prie šios knygos ir kuo greičiau nepadėsiu ant jos autografo. Aš skubu! Girdžiu tik vardą, o tada atsiranda parašas. Štai šitaip iš manęs ir iš-eina energija kartu su prisilietimu prie kartoninio viršelio su Rei Linč slapyvardžiu. Vis dar netikiu, kad ji – tai aš – ta mer-

gaitė, atidavusi savo širdies dienoraštį viešam teismui. Jį vis dar skaito, ir ne po vieną kartą. Galbūt mano širdis nėra jau tokia ir atstumianti?

Parašų dalybos baigtos! Guldydama parkerį ant stalo užsižiūriu į nuospaudas ant pirštų. Jau nebeskauda kaip pirmaisiais kartais. Prisimenu, tada autografus raičiau, lyg dalyvaučiau dailyraščio konkurse. Nesinorėjo, kad skaitytojai galvotų, jog atmestinais tai darau. Man svarbu nenuvilti jų, ir ne tik su parašais, tačiau kai kuriuos vis dėlto nuviliu. Kilsteliu galvą, arčiausiai manęs esančios laimingos moterų akys nuplauna tą kartų jausmą. Palieka jį tuose neatsakytuose laiškuose, kurie guli mano elektroninio pašto dėžutėje.

– Rebeka, vyras su gėlių puokšte nori tave pasveikinti, – sukužda Vika. Imu jo dairytis. Vėl tas spragsėjimas varo mane iš proto. Trukteliu palaidinės apykaklę, kad nejausčiau smaugimo. Aš stipriai jaudinuosi, nes numanau, kas toks nori mane pamatyti.

– Kur jis? – stodamasi klausiu.

– Laukia prie tarnybinių durų, – asistentė ranka parodo į tą pusę.

– Ačiū visoms, kad atėjote. Iki kitų susitikimų, – nusišypsau užsilikusiai skaitytojų grupei, pamoju joms ir nukaukšiu link tų durų. Rusvi banguoti plaukai iš toli kilsteli širdyje nerimo bangas. Aš negaliu sprukti, nors turiu teisę, oficialiai mano buvimas čia baigtas, bet smalsumas ir silpnybė gėlėms nugali. Išlendu iš už knygų lentynos ir... Tai ne jis. Mane aplanko tiek palengvėjimas, tiek nusivylimas. – Kaip malonu tave matyti, Samueli, – ištiesiu rankas geram draugui, apsikabiname.

– Mama ir sesuo negalėjo atvykti, prašė perduoti, kad didžiuojasi tavimi, kaip ir aš, – kilsteli smakrą teikdamas gėles. Samuelio mama – buvusi mano kolegė, per ją mudu ir susipažinom.

– Ačiū, – padėkoju jam ir pakšteliu į skruostą. – Norėčiau su jumis trimis susitikti kitoje aplinkoje. Kviečiu į svečius.

– Atvyksim. Juk ant mūsų turimų tavo knygų kai ko trūksta, – šypsosi bičiulis.

– Po šių kelių pamišusių mėnesių kyla mintis pasidaryti antspaudą su parašu, bus paprasčiau ir saugiau. Nebereikės bijoti, kad ant knygų uždėsiu asmeninį parašą, kelis kartus to vos nepadariau, – nusijuokiu. – Tai kada jūsų laukti?

– Dabar švenčių sezonas, mes užsivertę užsakymais, Rebeke, – liūdnokai tarsteli.

– Visais metų laikais vyksta šventės. Raskite laisvo laiko draugei.

– Rugsėjį? – patylėjęs klausia.

– Darbo netrūks, bet kaip nors ištaikysiu valandėlę pasimatyti su jumis, – patraukiu per dantį. Samuelis gėdingai nuleidžia akis. – Dar kartą ačiū už gėles. Gaila, kad jos mane džiugins tik iki rytojaus, negalėsiu jų parsigabenti į namus, – sakau apžiūrinėdama puokštę.

– Tyčia pirkau greitai vystančias, – pabrėžia. – O man gaila, kad tavo mėgstamos jau nužydėjo, norėjosi jų padovanoti, – svajingai nutęsia. – Kaip tu laikaisi? – atsargiai pasiteirauja.

– Puikiai, – paskubomis atsakau. Jis žvelgia į mane, tarsi lauktų, kad dar ką nors pridurčiau. Tačiau mano akys susiranda Vikos rožinius aukštakulnius, regis, jie šiandien tapo mano asmenine komforto zona. – Samueli, prisidėk prie mūsų. Važiuojam valgyti vėlyvų pietų, – entuziastingai sakau.

– Deja, – apgailestauja.

– Perduok mamai ir sesei, kad jei po mėnesio pas mane neatvyks, aš atvyksiu. Juk susitarėm. – Jis linkteli. – Mes čia neplanuotai užsibuvom. Eime, Vika. Iki, Samueli, – pakšteliu jam į skruostą, o šis palydi mus iki knygyno durų. Palaiko jas ir kitoms moterims, kurios eina už mūsų. Prieš įsėsdama į

automobilį apsidairau, bet neįžiūriu vyro su mėtiniais marškiniais. Mane išlydi tik ištikimos skaitytojos.

Vika atšaukia pietus restorane, nutariam pavalgyti jos dėdės namuose. Juose apsistosim viešnagės Hjustone metu. Ji skambina giminaičiui pranešti, kad atvykstam, o aš mėginu rasti puokštei tinkamą vietą salone. Ant kelių negaliu priglausti, nes tada šių baltų kelnių jau niekada nebeužsimausiu. Šiuo metu labiausiai noriu persirengti. Jau netgi svajoju, kaip įlįsiu į patogius rūbus, nusivalysiu makiažą, pasileisiu filmą ir nesukbėdama išragausiu visus patiekalus. Nors man patinka valgyti vienai, jau kuris laikas tuo malonumu dalijuosi su asistente.

Nužvelgiu vairuotoją, jis dirsteli į navigaciją, o tada į laikrodį ant riešo. Kažkur skuba. O gal tiesiog maitinasi pagal grafiką ir aš jį gaišinu netikėtu pietų perkėlimu į kitą vietą? Pažįstu tokių žmonių ir žinau, koks jiems svarbus maitinimosi režimas. Liežuvis niežti pakviesti jį prie bendro stalo, nors aš ir pati ten būsiu tik viešnia. Vikai prabilus, žiūriu į ją, ši patikslina, į kokį keliuką vairuotojas turėtų įsukti. Anot jos, jei vadovausimės kompiuterinės moters balsu, važiuosim gerokai ilgiau. Vyriškis paklauso užtikrintai kalbančios mano asistentės, ir mes jau riedam medžiais apaugusia gatvele, ieškom dviaukščio plytinio namo dideliais langais. O jis slepiasi už plačių medžių.

Mane labiau pakeri priešais jį esantis statinys, tarsi būtų įkvėptas brolių Grimų pasakų. Rodos, langinės ims ir atsivers, ir pasirodys merginos veidas, išteptas suodžiais. O pro duris, virš kurių kabo žibintas, išlėks jos pamotė ir lieps grįžti prie darbo. Tačiau iš už jų išlenda kresnas akiniuotas vyrukas, šalia eina paprastai apsirengusi moteris. Kiek mano akys aprėpia, namai šioje gatvėje ne iš mažųjų. Grįžteliu atgal, už mūsų stovi kelios neįspūdingos mašinos. Nepatikiu, kad namų šeimininkai vairuoja tokias transporto priemones, jos nedera su aplinka ir jų pačių statusu.

Paduodu Vikai gėles ir ropščiuosi laukan, jaučiuosi gaišnanti vairuotoją. Jo veido išraiška nebe tokia maloni, kaip susitikus oro uoste. Nemanau, kad jis išgirdo ir mano tylų atsisveikinimą, prisotintą kaltės. Atsisuku, vyriškis tik linkteli ir nuvažiuoja. O aš ruošiausi jį pakviesti pietų. Įsikimbu į savo oranžinio lagamino rankeną, tempiu jį paskui asistentę, o ji energingai kaukši per dėdės kiemą.

Stiklinės namo durys atrakintos, jų atspindį matau dvi išsipusčiusias moteris, tik vienos jų žvilgsnis pavargęs. Užmerkiu akis, bet joms atsimerkus žvilgsnis nepasikeičia.

– Sveiki! – šūkteli Vika įėjusi vidun. Paseku jos pavyzdžiu – įeinu ir aš. Atsidūrusi prieškambaryje, klausiamai žvilgteliu į asistentę. Ši trukteli pečiais, mosteli puokšte, tarsi mėgintų išvaikyti garsią muziką, grojančią namuose. Nepalieku Vikos vienos, einu kartu link plačiai atidarytų durų. Atrodo, kad paveikslai ant sienų kilo jasi nuo pagaulaus ritmo.

Where is the love? Amžinas klausimas. Mano supratimas apie meilę per pastaruosius trejus metus pasikeitė. Vienas mintis ištryniau, kitas įsileidau į širdį ir susigyvenau su jomis. O stipriausia išliko toji, kad nieko nėra stebuklingiau Žemėje kaip kvėpuoti meile, visomis jos formomis.

Abi su Vika sutartinai stabtelim tarpduryje. Klausimas apie meilę ir toliau sukasi ore. Neįmanoma jo negirdėti, kai dainininkas taip garsiai šaukia. Vika praveria burną, aš prisidedu pirštą prie lūpų, išpėju tylėti. Netrukdykim tam pušnuogiam vyrui šokinėti per šokdynę. Blizgancias akis nukreipiu į suprakaitavusį kūną, judantį aukštyn žemyn. Leisk pasigrožėti šiuo vaizdu, leisk jam pažadinti mano kūrybiškumą, jis šiuo metu prigesęs. Man reikia šviežių minčių.

Pajuntu šilumą ant sprando, tarsi glostymą. Muzika slops-ta. Tai nėra svetimas prisilietimas. Aš pažįstu jį. Staiga jaukumo blyksnis apšviečia nuogą odą ir ant jos palieka liepsnojančius pėdsakus. Nebeištveriam! „Aš esu tavo meilė“, – sodrus

balsas sudrebina ne tik mane, bet ir visą namą. Melodija ir vėl suskamba garsiai, vos pastoviu ant kojų, noriu prisėsti. Krypteliu galvą, tikiuosi už savęs išvysti šiltų prisilietimų kaltininką, tačiau ten tuščia. Tada įdėmiai pažvelgiu į priešais sportuojantį. Ne, vyriškio su juodomis trumpikėmis biolaukas šaltas. Jis nesugeba paveikti mano kūrybiškų jausmų. Gal geriau palauksiu, kol jie patys pabus. Nes bijau, kad ne tuos pradėdų žadinti.

Tamsiaplaukis sunkina treniruotę ir šokinėdamas kryžmina šokdynę. Vika susideda rankas ant krūtinės, papučia lūpas, laukia, kol jam pritrūks jėgų ir jis svies šokdynę ant parketo. Dar kelis kartus pašokęs ir nusileidęs vyras ją paleidžia iš rankų. Giliai kvėpuodamas pasilenkia, išsiremia rankomis į kelius, o mums atkiša užpakalį. Vika netveria savo kailyje, nori kreiptis į giminaitį. Jai nesmagu prieš mane. Nemanau, kad ir jis ketino šitaip sutikti mus. Tačiau ir antrą kartą neleidžiu Vikai trukdyti pono: papurtau galvą, lai atsikvepia po treniruotės. Be to, muzika užgoš jos žodžius.

Vyras neskubėdamas išstempia kūną, tada šiek tiek pamau-na trumpikes. Hmm, laukia šis tas pikantiško? Ir aš suneriu rankas ant krūtinės, smalsiai stebiu jį. Vika žengia artyn, tik, deja, nespėja pribėgti prie dėdės ir įspėti jo neišsilaisvinti iš apatinių, ir neatsisukti. Jis jau be trumpikių ir... Atsisuka! Susigėdęs delnais užsidengia savo lytinį organą. Vika piktai jam kažką sako ir paduoda tas nelemtas trumpikes. Šis pirštais rodo, kad negirdi. Nusisukęs užsimauna jas, o tik paskui išjungia muziką. Telefoną paguldo ant palangės šalia garso kolonėlių, ir tyloje atsisuka į mus.

– Maniau, tavo dėdė gerokai vyresnis, – išsprūsta man nužiūrinėjant jauną veidą.

– Šito vyro nė nepažįstu. Mūsų nesieja jokie giminystės ryšiai, – paaškina Vika. – Kas tu toks? Ir kaip drįsti staipytis prieš damas nuogas? – susinervinusi klausia jo.

– Kai pradėjau sportuoti, namie nebuvo moterų. Nenu-
tuokiu, iš kur judvi atsiradot. Atsisukdamas tokio vaizdo ne-
sitikėjau išvysti, – tamsiaplaukis mosteli ranka į mus.

– Mes irgi, – numykia mano asistentė.

– Aš tik norėjau nueiti į dušą. Nežinau, kaip jūs, bet aš
prašiuosi be apatinių, – susierzina vyras. Jis vis žvilgčioja į
tyliąją stebėtoją, tai yra mane. – Man tėvas sakė, kad savait-
galį draugo namas bus tuščias, ir aš galiu jame apsistoti. Taigi
turiu teisę čia būti, kitaip nei jūs.

– Nežinau, kas tavo tėvo draugas, bet šis namas yra mano
dėdės. Suvoki? Aš didesnę teisę turiu jame įsikurti, ir ne tik
savaitgaliui.

– O ji? – pusnuogis nepažįstamas akimis rodo į mane. Vi-
ka prisimerkusi grįžteli. Ji miela mergina, bet šis vyras grau-
žia jai nervus.

– Kuo tu vardu? Paskambinsiu dėdei, paklausiu apie ta-
ve, – pasiteirauja ši.

– Evanas. Skambink, būsiu duše. Prisiekiu, nesiruošiu
dingti, dar nepusryčiauvau, – šypteli. Vika dideliais žingsniais
išeina iš kambario. Aš delsiu. Žydraakis prieina prie manęs ir
džentelmeniškai ranka parodo eiti pirmai.

– Pimiršot išmanųjį, – sakau.

– Duše jis nereikalingas.

– Argi vyrai nemėgsta ten darytis asmenukų, o paskui to-
mis nuotraukomis kaitinti moterų fantaziją?

– Bet aš neturiu jūsų telefono numerio, – akiplėšiškai at-
kerta.

– Nebeliko ką parodyti, viską mačiau, – šypteliu. Suprask,
nepadarei įspūdžio. Apsisuku ir nueinu.

Vika virtuvėje varsto spintelės stalčius, traukia stiklines.
Ant stalo stovi penkios maisto dėžutės, sudėtos viena ant ki-
tos. Negirdėjau, kada jas atvežė. Tikiuosi, šis maistas ne mū-
sų naujojo „draugo“? Noriu ramaus savaitgalio, be kivirčių.

– Dėdė išties supainiojo datas. Manė, kad mes atvyksim tik kitą savaitgalį, ne šį. Atsiprašau, Rebeka, – nuolankiai sako asistentė. – Žinau, kaip tau nepatinka, kai aplinkui šmirinėja nepažįstami žmonės.

– Nepatinka, – pripažįstu. – Tu užsakei visa tai? – klausiu apie maistą.

– Taip, tik Evanas jį priėmė. Tikriausiai galvojo, kad tėvo draugas vaišina, – sarkastiškai svarsto. – Nesuprantu, kodėl užsakymas pristatytas per anksti. Už tai kavinė gaus blogą įvertinimą.

– Pirmiausia paragauk, tada kritikuok, – pirštu baksteliu į vieną iš maisto dėžučių. Mano asistentė užsigalvojusi, nieko nesako. – Vika, tu nekalta dėl susidariusios situacijos, nesijaudink. Po paros mes išskrendam, ir galėsi ištarti: *adios*, Evanai, – pamojuoju, bet ji nepažvelgia į mano pusę. – Einu persirengti. Kuris kambarys mano?

– Bet kuris pirmame aukšte, – atsako.

Užsuku į esantį arčiausiai virtuvės, jame vien minkštakrėsliai ir stalas. Kitas kambarys sužavi iš pirmo žvilgsnio: erdvi, šviesu, daug langų, minimalistinis interjeras. Aukšta lova kviečia mane prigulti, tarsi žinodama, kad šiandakt neišsimiegojau. Mielai pasnausčiau, ypač kai už lango matau tą pasakų namelį. Tik pirmiau užuodžiu saulėje džiovintus pomidorus, kvepiančius iš virtuvės. Neparagavusi jų, niekaip nesudėsiu bluosto.

Kojas apsitempiu juodomis tamprėmis ir užsivelku mėlyną platų džemperį. Jis siekia iškiliausią vietą apatinėje nugaros dalyje. Įsispiriu į šlepetes: švelnus kailiukas apgaubia pėdas, pasijuntu lyg namie. Išeidama uždarau kambario duris, ir netrukus išgirstu žingsnius ant laiptų.

– Atsiprašau už anksčiau parodytą nepagarbą, – sako Evanas, praleisdamas mane pro virtuvės duris.

– Nesureikšminkim, – dėbteliu į Viką, ji pilsto raudonąjį vyną. Atsisėdu už paskubomis padengto stalo priešais televizorių. Šis kabo ant sienos. Tačiau Evanas klesteli į kėdę prieš mane, ir man tenka žiūrėti į jį.

– Kuo užsiimat? – pasidomi. Jis nebe nuoga krūtine, o apsisirengęs baltais marškinėliais. Ramus žvilgsnis atsargiai tyrinėja mane.

– Esu biochemikė, – atsakau.

– Uuuu... mokslukė.

Nudelbiu akis, prapjaunu keptą vištienos krūtinėlę, įdarytą saulėje džiovintais pomidorais, ir gabaliuko paragauju. Man išties nepatinka nepažįstamųjų draugija: klausinėja, trukdo valgyti. Kaip išlikti mandagiai, kai norisi su lėkšte nueiti nuo stalo?

– O koks jūsų pragyvenimo šaltinis? – klausiu, nes daugiau nėra kam kalbėti. Vika neprisėda prie mūsų, gurkšnodama vyną su kažkuo susirašinėja telefonu.

– Programuotojo darbas.

– Mokslukas kaip ir aš, – išspaudžiu šypsni.

– Visai ne, aš moku linksmintis, – žvilgteli taip, tarsi darytų prielaidą, kad aš nesugebu smagiai leisti laiko, ir nusižiovauja. – Atsiprašau, vakar užsitęsė vakarėlis, tik neseniai nubudau.

Giriesi?

– Iš ko sprendžiat, kad aš nemoku?

– Iš jūsų atsakymų. Į viską žiūrit per rimtai.

– Ne į viską. Tik kiekviena situacija verčia elgtis skirtingai.

– Turėčiau suprasti, kad aš verčiu jus būti rimta? – stebisi, net neparagauja vištienos. – Bijote prie manęs atsipalaiduoti? Parodyti savo žaismingą pusę? Kodėl?

– Tiesiog tai Hjustonas. Man jis – rimtas miestas, – min-timis panyru ten, kur nederėtų plaukioti.

– O žinote, kad rimtumas sendina? Ir kad jis vienas iš nepatraukliausių moterų bruožų?

Vika pakelia akis į mus. Tyliu, leidžiu jai pasireikšti, žinau, kad norėtų kai ką pasakyti. Tačiau ji laukia, kol aš didžiaburnį pastatysiu į vietą.

– Tai štai kokia toji priežastis, kodėl netraukiu vyrų. O aš vis svarsčiau, kas tai galėtų būti, – prabylu po nedidukės pauzės.

– Nenorėjau pasakyti, kas jūs nepatraukli, – Evanas pasijunta kiek nepatogiai. – Tik sakau, kad sutikus žavią moterį erzina, kai ji neturi humoro jausmo.

– Ir ką tada darot? Išsakot jai priekaištus? Spėju, tai suveikia žaibiškai: norėdama įrodyti, kad klystat, moteris sutinka su jumis kur nors nueiti. Šitaip jūs išprašote pasimatymo, kurios iniciatore tampa pati moteris. Aš teisi? – Teisi! Jo žvilgsnis neramiai blaškosi po virtuvę. – O jūs žinot, kadėjimas iš vakarėlio į vakarėlį galiausiai kirs per sveikatą? Taip, jūs jaunas, bet nepastebėsite, kaip nualinsite kūną. Patarčiau nedemonstruoti savo pasididžiavimo visoms sutiktoms moterims. Gali nutikti, kad laikui bėgant jo nebepakelsite be papildomų priemonių. Be to, vyro rimtumas – vienas žaviausių bruožų. Pamąstykit, normali moteris norės kurti šeimą su bastūnu ar su sėsliu vyriškiu? Tad palinkėsiu bent šiek tiek surimtėti, Evanai. Tai tiek, – atsistoju, pasiimu lėkštę su auštančiais vėlyvais pietumis.

– Nežinau jūsų vardo, – išberia jis greitakalbe.

– Tiks bet koks, kokį sugalvosite, – atšaunu. Ne tik aš, bet ir Vika paliekame laikiną „sugyventinį“ valgyti vieną. – Užsuksi pas mane? – teirajuosi asistentės.

– Vėliau. Reikia paskambinti sužadėtiniiui, jis prisiuntė krūvą nuotraukų su įvairių formų sofomis, bijau, kad ne tą nupirks, jei greitai nesulauks mano skambučio, – šypteli.

– Nors rytojaus dienotvarkė aiški, vis tiek noriu ją aptarti. Lauksiu.

Išsiskyrusios užsitarome kiekviena savo kambaryje. Nupupiu ant lovos ir pabaigiu valgyti. Gal išsimaudyti? Galva

pilna nereikalingų minčių, o su vandeniu jos nutekėtų į kanalizaciją. Kartu su mano rimtumu, kurį Evanas įvardijo kaip neigiamą bruožą. Tiesiog tarp mūsų nėra jausmų, todėl jam ir nesiseka iškelti į paviršių mano linksmosios pusės. Na taip, galėčiau draugiškai pafliртуoti, tik aš nenoriu. Jau nebenoriu to, kas anksčiau trumpam įskeldavo krūtinėje kibirkštį. Dabar ją įskelia prasmingesni dalykai.

Prigulu, užklupo noras pasnausti. Tačiau širdis liepia neignoruoti vibravimo, tad iškrapštau išmanųjį iš džemperio kišenės, ir sužinau, kad močiutė susižeidė. Mano skambutis skrieja tiesiai į mamos telefoną.